

Maisteri Möller alkoi puhua. Hänen kielensä sammalsi pahasti illan passivisuudesta, ja senlisäksi oli hänellä taipumus sanoa kumoavimmat paikat ruotsiksi.

Minä luovin likemmäksi puhujaa ja jäin seisomaan melkein puhujan eteen. Koetin näyttäytyä julman näköiseltä s. o. niin valankumoukselliselta, kuin yhden illan herraskestit voivat aikaansaada.

— Bobrikoff, det ryska svin! (Bobrikoff, ryssäläinen sika), sammalsi Möller.

— Hirtetään se perkele! sanoin minä kovasti, viimeiselle sanalle painoa pannen, ja odotin, että lavalta huudetaan „bravo!“

Döbelnit ja Adlercreuzit lavalla lakkasivat keskenänsä surisemasta. Maisteri Möller horjui taaksepäin, nikotteli ja ännkäksi:

— Nej nej int int ei anarkia, kansamees .

Passivisuutensa palkkioksi kappalaisen virkaa odotteleva apupappi Forss pudotti varovaisuuden vuoksi lattialle kirjoituksensa väärästä esivallasta ja kolme kyynärää ja neljä tuumaa pitkä entinen luutnantti, Hallberg, ryntäsi ovelle, koettamaan kestäkö ovi lukossa.

Minä seisoin, kädet syvällä housuntaskuissa, hieman takakenossa, katsellen pelästynyttä maisteria silmiin; seisoin uhalla, näyttääkseni etten pelkää suomettarelai-